

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Negyedévre . 1 frt 25 kr. = 2 kor. 50 fl
Félévre . . . 2 . 50 . = 5 . — .
Egész évre . 5 . — . = 10 . — .

Megjelenik minden szerdán és szombaton.

Egyes szám ára 7 kr. = 14 fillér.

Egyes példányok Groszman J. antiquar üz-
etében, Falkenstein Soma dohánytözsdejé-
ben, Nagy Lajos, Groszmann J., Gubás F. és
Hesz Jenő fűszerkereskedésében kaphatók.

SZABADSÁG

SZERKESZTŐSÉG:
hova a lap szellemi részét illető köz-
lemények küldendők:
Városháza 4. szám.
(Markó-ház.)
Szerkesztő otthon található egész nap.

KIADÓHIVATAL:
hova a nyiltterek, hirdetések és elő-
fizetési díjak, valamint reclamációk
küldendők:
Wesselényi Géza
könyvnyomdája
Széchenyi-utca 45. sz.

POLITIKAI, TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI, TANÜGYI ÉS HELYIÉRDEKŰ LAP.

A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS 48-AS PÁRT KÖZLÖNYE.

Tűzoltásunk ügye.

A legközelebb pusztított tűzvész alkalmából a védekezési és mentési munkálatokra vonatkozólag néhány szerény megjegyzést bátrak valánk kockáztatni. A midőn ezt tettük, távol volt tőlünk minden rosszakarat és sértési szándék. Azt hittük, hogy a mikor őszinte és nyílt kifejezést adtunk azoknak a nézeteknek, melyeket a tűz látása és az ellene folyó védelem munkája bennünk felkeltett; azt hittük, hogy a mikor a felmerült hibákra és hiányokra az illetékes köröket figyelmeztettük: tisztán és egyedül a közérdekben jártunk el s hivatásunk szerint a közügynek tettünk hasznos szolgálatot. Ezt pedig annyival inkább hihettük, mert a kifejezett nézetek nem egyedül a mi nézeteink voltak, osztotta azt a tűznél megjelent óriási közönség és magának a tűzoltó-egyletnek nagyon sok tagja, vagyis helyesebben szólva; mi csak a nagy közönség nézeteinek valánk tolmácsolói.

Szentül meg voltunk győződve affelől, hogy higgadtan és kellő tárgyilagossággal elmondott nézeteinkért úgy a nagy közönség, mint a tűzoltó-egylet részéről elismerésben fogunk részesülni.

A nagy közönség helyeselte is cikkünket, ámde a tűzoltó-egylet irányadó köreiből visszavetést szült, a mennyiben az ellen úgy az egylet főparancsnoka: Horváth László, mint alparancsnoka Szombathy Sándor urak czáfoló nyilatkozatokat irtak és közöltek.

Hogy ezek a nyilatkozatok megczáfolták-e a mi cikkünket, arra ez alkalommal azért nem terjeszkedünk ki, mert akkor az egész lapunkat ezzel a tárggyal kellene teleírnunk; de meg szükségtelen is volna, mert a közönség,

mely a tűznél jelen volt és látta az ott lefolyt dolgokat, úgy is tudja: mi az igaz, mi a nem igaz. Hanem van a főparancsnok úr cikkében egy passus, melyet ez alkalommal szó nélkül nem hagyhatunk.

Azt mondja Horváth László főparancsnok ur, hogy az olyan támadás, melyet — szerinte — mi intéztünk a tűzoltó-egylet ellen, „egyenesen ártalmára van az egyletnek, mely most van ismét az alakulás küszöbén”. Ebből a sorok között egyenesen azt lehet kiolvasni, hogy a mi cikkünk alkalmas arra, hogy e miatt az önkéntes tűzoltó-egylet kebeléből többben kilépjenek.

Hát hiszen mi elismerjük azt, hogy a tűzoltó-egylet tagjai magasatos és szent célt szolgálnak, felebarátaink vagyonának és életének védelme és megmentése érdekében önfeláldozással működnek — a „közjóért becsületből”; és így megtudjuk érteni azt is, hogy nekik, a kik egészségüket, gyakran életüket teszik kockára másokért, nem jól esik, ha elismerés helyett, a kritika rideg szavát kell hallaniok.

De hát uraim, az istenért, gondolják meg: mi lenne az egyletből, ha minden tűz után örökösen csak ezt a sablonszerű dicséretét hallanák; „derék tűzoltóink a vész színhelyén azonnal megjelentek s emberi erőt meghaladó munkát kifejtve, az akadályokat legyőzve, kellő körültekintés, páratlan fegyelem és egyöntetű működés mellett a tüzet hamar lokalizálták”? . . . Hiszen ha a mostani tűz után mi ezt irtuk volna, maguk a tűzoltók markukba nevetve kacagnának a mi jámbor együgyűségünk fölött. Kacagnának, mert hiszen maguk a nyilatkozó főparancsnok urak is elismerik, hogy az oltás munkájánál hiányzott a kellő fegyelem és a rend. Azt írják ugyanis, hogy „egy

tulbuzgó bajtárs” és az „erőszakoskodó érdekeltek” a színhelyen legelőbb megjelent szivattyút téltenségi helyzetbe hozták és így hosszú ideig hátráltatták a gyors támadást. Ha ez igaz, akkor az illető tűzoltó a fegyelem ellenére, az érdekelt közönség pedig a rend ellenére cselekedett. S ha ez nem történik, ki tudja tehetett volna-e a tűz olyan pusztítást, mint a milyent tett?

Mi azt hisszük, hogy a sablonszerű dicséretiadák nem hasznára, hanem ártalmára vannak minden egyletnek. Az örökös „dobzse” kiáltások lomhává, elbizakodottá teszik azokat, így azután azt hiszik, hogy akkor is jól cselekszenek, a mikor maguk tudják, hogy hibákat követtek el. Mig ellenben a jóakaratu, tárgyilagos kritika az egylet kebelébe dobott olyan kovász, mely az önértéket, ügybuzgalmat és tetterőt élesíti s az így felkeltett nemes erények fokozottabb mértékben állnak az ügy szolgálatába.

Ezeknek a nemes erényeknek a felkeltése volt egyedüli célunk akkor, midőn a tűzoltó-egylet működése felett szerény kritikát gyakoroltunk. És e téren a kritikának meg van a maga jogosultsága. Mert igaz ugyan, hogy azok felett, a kik jótékony célra önzetlenül, becsületből ajánlják föl szolgálataikat, nem illik kemény kritikát gyakorolni és így nem is szabad p. o. egy jótékony célú hangverseny közreműködőit — bármily éktelen hangokkal beszantsák is a publikumot — agyonkritizálni; ámde a tűzoltó-egylet szereplése a vész színhelyén nem jótékony célú előadás. Itt egy elhibázott lépés vagy bármely mulasztás százak vagyonának tönkretételét vonhatja maga után és bizonyára nem lehetne nyugodtan, jó szemmel nézni, ha esetleg egyeseknek jóindulatu és

szén ismeri szerkesztő bácsi azt a regét, mely a beczkói várról szól?! Hogy építette azt a zsarnok Stibor vajda az ő kedvencz bohóca: Beczkó szavaira. Hejh, sok keserves köny hullhatott a meredek hegyre felhordott kövekre, sok átok szállhatott az igába vont jobbság ajkáról a dözsölő fúrura s talán az az átok régi időkből jövő sóhaja suhan el olykor-olykor viharos éjeken a romok között, midőn egy-egy kődarab dübörögve válik meg a könyekkel áztatott várfalakból! Bizony félek is ám ilyenkor édes szerkesztő bácsi! Be jó is, hogy az édes mamuska mellett van!

No de ne tessék hinni, hogy erre kisértetek járnak; csendes, békés nép lakik az én szülővároskamban, ahol semmi dolguk a rossz szellemeknek.

Régi igazság, hogy nem olyan fekete az ördög, mint a milyenre festik. Sok téves hiedelem van elterjedve rólunk ott a szép síkságon. A minap is egy ismerősünk járt nálunk s legelőször is azt kérdezte, hogy hol is vannak azok a drótosok, meg a bocskorosok. Pedig hát hiába kérdezte, hiába kereste, mert itt sem drótos, sem bocskorost nem láthatott s ugyancsak bámult, midőn pörge kalapu, kék mándlis, ezüstgombos, nyalka parasztleányok, csinos leányok, tisztos polgárok haladtak el előtte. Vannak a megye egy részében, nagy kalapu, bocskoros drótosok is, akik bejárják a világ nagy részét s tarisznyájukba sok csillogós ezüstöt hoznak haza övéiknek. Persze vannak köztük földhöz ragadt szegény emberek is, akiket a miskolczi gazdasszonyok is jól ismernek, de az éllelmesebb rész a külföldöt ke-

A SZABADSÁG TÁRCZÁJA.

Levél a szerkesztőhöz.

Kedves szerkesztő bácsi!

Mikor az édes apuska olvasni kezdte a levelet, melylyel minket megörvendeztetett s odaért, ahol azt írja, hogy: „Gyermeke, gondolom nincs, mert azzal ön is eldicsekednék, mint minden halandó” — mind a hárman összenéztünk.

— Hogyan, én nem vagyok? — gondoltam ropantul elcsodálkozva.

— Hogyan, te nem irtál semmit a Flórkáról? — apprehendált az én aranyos mamuskám.

— Hogyan, hát csakugyan nem irtam? — bámszokodott az apuska.

Ugy kell lenni, bizonyosan kimaradtam a levélből, mert különben ön igen tisztelt szerkesztő bácsi nem beszélhetne nem létezésemről.

A hiba megtörtént, tehát azt jóvá kell tenni. Igenis, hangosan tiltakozom, a szerkesztő úr feltevése ellen. Vagyok, nagyon is vagyok, s roppantul apprehendálok az apuskára, a ki velem — szokása ellenére — elfelejtett dicsekedni. S hogy a napnál fényesebben bizonyítsam létezésemet önnek édes szerkesztő bácsi, most már meg kell hallgatnia életem történetét.

Az én kedves Józsi bácsikámmal kezdem, a ki a minap, születésnapomra versben gratulált nekem s így kezdte:

„Jó napot piczikém, kis Flóriskám lelkem,
Megjött im a nagy nap s vele az én kedvem le-

Tehát igenis, felviradt az emlékezetes dicső nap hajnala s ezzel megjövén az én kedvem, mint emberemlékezet óta divatban van, a szokásos üdvkiáltásokkal jelentettem szerencsés megérkezésemet. Alig hogy kikerültem kellő díszben a tudós asszony kezei közül, az apuska rohan velem a házi mérleghez s teljes meglepéssel jelentette a jelenlevőknek, hogy: „Akkurát öt kilo!” Mit szól hozzá édes szerkesztő bácsi?! Öt kilo! . . . Látja, hogy elítél mégis minket az a rossz világ. Azt hiszi, hogy csupa nyomorúság itt az élet, hisz ön is azt írja, hogy itt a „csömör is ritka vendég” (No hiszen szépen megköszönné ezt az apuka, no meg Korytnicza s Karlsbad is, a hol pedig szép számot tesz ki az innen való fürdőzők száma).

Hiába, de mégis szép hely ez az én szülőföldem, ha ugyan nem is „tejjel-mézzel folyó Kanaan is az”. Járt-e már erre édes szerkesztő bácsi?! No ha még nem, akkor jöjjön s leljen meg minket. Isten bizony, nem fogja megbánni.

A jó Isten jó kedvében teremtette ezt a Vág völgyet. Az apuska hajdanában kész lett volna eskütni, hogy nincs szebb hely a Miskolcz melletti Hámornál, hejh pedig mikor elhagyta a rónaságot s szemébe tűnt a Kárpátok vidéke, látta a zöldben pompázó erdőtümeget, a hegy-óriásokat a róluk leomló zuhatagokkal, a zúgó Vág mentén előbukkanó hegyormokon a füstös várromokat, régi időkből fenmaradt csodás regék néma tanuit: csodás érzés töltötte be szívet s a szép Lilla-Füred varázsa elmosódott.

Itt lakunk mi is Bolondocz vár romjai alatt. Hi-

becsületes, de hibás működése miatt polgártársaink vagyona és élete tétetnek kockára.

Mi őszinték és igazságosak akarunk lenni. Jó lelkiismeretünk és igazságérzetünk késztet annak kijelentésére, hogy a most elmondott eset a miskolci tűzoltó-egylet 21 éves fenállása óta soha elő nem fordult. Az egylet vezetése s a tagok működése miatt senki még ekkoráig kárt nem szenvedett. Ámde ki tudja, mi fog történni a jövőben?!...

Éppen azért időszerűnek láttuk ez alkalommal tűzoltásunk ügyével bővebben foglalkozni.

Valljuk be őszintén, hogy ha tűzoltó-egyletünk minden tagja Szent Flóriánvá válnék is, akkor sem volnának képesek egy olyan tűznél, mint a búzavásári volt, a romboló elemet pusztításában meggátolni.

Két dologra van szükségünk, hogy a tűzoltás ügyét városunkban rendezzük: szakértő tűzoltókra és vízre.

Eszünkbe sem jut arra gondolni, hogy a város oly számú hivatásos tűzoltóságot állítson fel, mint a milyen az igényeket kielégítheti. Ez a költség nagysága miatt ki nem vihető. Hanem igenis kivihető volna az, hogy a fizetéses tűzoltók száma a háztulajdonosok által fizetendő adó nagyságához képest szaporították. Szervezzék a város egy olyan tűzoltócsapatot, melynek minden egyes tagja szakszerűen ki legyen képezve. Legyen ennek a csapatnak egy olyan parancsnoka, a ki magas műveltséggel bír, a ki a tűzoltás tudományát a kis körnében bírja, szóval a ki minden ízében szakszerű tűzoltó. Egy ilyen tekintélyes állás szervezését ma már városunk tűzoltási ügye okvetlenül megköveteli. Legyen ennek a parancsnoknak állásához mért fizetése és rangja az önkéntes tűzoltó-egylet kebelében. Lehetne ő p. o. az ö. t. egyletnek is akár fő-, akár egyik alparancsnoka, de mindenesetre az az ember, a ki tűzvész idején vezényelné az összes csapatokat, vezetné a mentési munkákat és viselné az oltás minden tényéért a felelősséget! *Mert nagy baj ám az, hogy ma az oltás munkálataiért senki sem felelős!*

Azokat a fizetéses tűzoltókat, a kik nincsenek őrségen, fölhasználhatná a város más megfelelő (p. o. kézbesítői, rendőri sat.) szolgálatokra; úgy azonban, hogy ezek vész idején a helyszínén azonnal jelen lehessenek.

Ez a jól szervezett csapat azonban nem volna elég arra, hogy tűzoltásunk ügye rendezve legyen. E mellett fenn kell állania a maga teljességében az önkéntes tűzoltó-

resi fel s néhánynak a vagyontát bizony az alföldi gazda is megirigyelhetné.

Itt nálunk, Trencsénmegye alsó részén leginkább a tót nyelv árulja el, hogy nem vagyunk az Alföldön. De hát haladunk már e tekintetben is. A megye lelkes hivatalnoki kara testestől-lekestől magyar; a székvárosban maholnap nem is lehet már tót szót hallani s a nagyobb községekben is tért hódít már lassanként Árpád apánk nyelve. Persze nehezen megy a dolog, de azért megy. Csendesesen, nem erőszakkal. Az óvodákban, iskolákban megszerették a mi szép nyelvünket, csak az a baj, hogy sokan munkálkodnak ám azon, hogy iránta gyűlöletet szítsanak. Hej, mert van ám ennek a szegény népnek sok testi-lelki ellensége!

A természet csak jó levegővel, pompás ivóvízzel, szép vidékkel áldotta meg, de az a szép hegyes vidék bizony csak követ s igen kevés kenyert ad; a sors pedig megverte olyan „jó barátokkal“, a kik nem arra tanítják, hogy miként lehet a természet mostohaságán más úton javítani, hanem szítják a gyűlöletet a vele működő testvérnép ellen. Sajnos, hogy ezek a kaputos emberek, kikre a nép legtöbbet hallgat, megmérgezik, elbutítják lelkét. Működnek a pansláv urak titokban erősen, no, de hála Istennek napról napra kevesebb eredménnyel.

Huh! de messze tévedtem életem történetéből. Engedjen meg édes szerkesztő bácsi, de hiszen, ha nem is sugom meg, ugyis tudni fogja, hogy ez az elkalandozás nem az én bűnöm. De hát kié? No

egyletnek, is, melynek kebelében városunk tetterre kész, lelkes ifjai és férfiai szolgálnak tovább a tűzoltás nemes ügyét. E nélkül az egylet nélkül városunkban a tűz elleni védelem ma még el sem képzelhető. Hiszen Budapest, a hol óriási költséggel mintaszerű hivatásos tűzoltóságot tart fenn a főváros, bizony sajnosan nélkülöznek az önkéntes tűzoltó-egyletet!

Ugy ám! De azt mondja Horváth László főparancsnok úr, hogy mi cikkünkkel alkalmat szolgáltatunk arra, hogy az önkéntes tűzoltó-egylet kebeléből többen kilépjenek.

Már engedjen meg a főparancsnok úr, de mi ezt nem hisszük el. Bár mindenkor örülünk azon, ha cikkünknek kellő fontosságot tulajdonít a közönség, de azt már még sem hitetheti el velünk, hogy a tűzoltó-egyletnek csak egyetlenegy tagja is csak azért lépne ki. Lehetnek olyanok, a kik keresve keresik az alkalmat s ezt ragadják meg ok gyanánt, hogy kilépjenek; de legyen meggyőződve a főparancsnok úr, hogy azok nem ezért lépnek ki.

Mi azt hisszük, hogy nincs a miskolci önkéntes tűzoltó-egyletnek egyetlenegy tagja is, a kit nem a magasztos cél iránti lelkesedés vitt volna az egylet kebelébe; azt hisszük, hogy a ki a nemes ügy szolgálatára a bajtársi esküt letette, azt nem a hiu csillogás, a parádé és uniformis iránti szeretet vezette a szent zászló alá, hanem a tettvágy: szolgálni a „közjóért becsületből“. A kik ilyen érzellemmel léptek az egylet kebelébe s a kiket az ügy forró szeretete tartott ott benn évek hosszú során át és a kiknek testét férfiúi erő, lelkét a szent cél iránti buzgalom még ma is áthatja; azok a mi szerény bírálatunk miatt nem hagyják ott azt a zászlót, melynek szolgálatában annyi örömteljes és vészes napokat éltek át! Nem hagyják ott, hanem okulva a tapasztalatokon, újult erővel, fokozott lelkesedéssel szolgálják tovább a szent ügyet.

Szóval minket a tűzoltó-egylet további fenállásának ügye aggodalomba nem ejt. Maga a cél, melyet az egylet szolgál, van olyan szép és vonzó, hogy a körül városunk lelkes és tetterre kész férfiai mindenkor szíves örömmel csoportosulnak. Az egyletek életében úgy szokott történni: egyik jön, másik megy; de maga az egylet él és virágozik, fentartja azt a cél iránti lelkesedés hatalma.

Tűzoltásunk ügyének rendezésénél másik fődolog, mint mondtuk: a víz.

Fájdalom, a legközelebbi tüzeset alkalmával is a vízhiány érezette káros hatását. Sajnálatos, hogy ez ügyben eddigelé alig tettek valamit. Várjuk nagy áhitattal a vízvezeték!

már kérem szépen, azért szerkesztő a bácsi, hogy ezt kitalálja!...

Hol is hagytam el? Ahá! annál az öt különál! S úgy veszem észre, hogy a hol elhagytam, ott be is fejezhetem. Legfőleg az tettelem hozzá, hogy az az öt kiló azóta megkétszereződött. Más nevezetes esemény alig is fordulhat elő egy olyan kiváló személyiség történetében, a ki az ideai Anna bálon ünnepelte meg születésének első évfordulóját. Igaz, még a hangom erősödött meg a szorgalmas énekgyakorlat folytán. (A mamuska azt állítja, hogy hozám képest Patti egy nulla.)

Tulajdonképpen a szerkesztő bácsinak akartam csak bebizonyítani, hogy vagyok, élek s létezem. Ha még többre is kíváncsi, akkor csak siessen mielőbb hozzánk. Ne féljen nem fogjuk zabke nyérrel traktálni. Aztán érdemes ám miattam is ide fáradozni. Sokan állítják, tehát kénytelen vagyok elhinni, hogy szép kis leány vagyok; talán még Miskolcon sincs különb. Siessen hát édes szerkesztő bácsi, mert bizony-bizony elkésik. Mert hát tudja:

»Kicsiny vagyok én, majd megnövök én,
Eszlendőre vagy kettőre férjhez megyek én!«

Pá, puszi, magának meg a jó miskolciaknak is!

Beczkon, 1894. augusztus 5-én.

Flóruska

A másolat hitelűl:

Dr. Sorédi Jenő.

Ámde míg ez létrejön, addig tiszter is leégheet a város. Addig is gondoskodnia kell a városnak, hogy a nyári időszak alatt minden háznál elegendő vízmennyiség álljon rendelkezésre.

E sorokban közölt gondolatokat, javaslatokat ajánljuk az illetékes körök figyelmébe. Nem mondjuk, hogy a mit irtunk, az szentírás, a ki az ügy érdekében jobbat, helyesebbet tud, az álljon elő!

Tisztviselők fizetése.

(Ltó) Hosszú idők óta keserves panaszok hangzanak szét az országban a tisztviselők részéről. kik segélykiáltásukban azt a bért követelik, melynél kevesebbet a munkás nem igényelhet; de a melyből aránylag mégis a szellemi napszamosoknak jut a legkevesebb: a mindennapi kenyeret.

A tisztviselők vállalt az újabb időben meg-rakták teherrel s a mit a régi patriarkális világban pár szóval könnyen elintéztek, azért most nyalábszámra kell teleirogatni a papírost. Igaz, hogy mai napság már mindenki homloka verejtékével keresi mindennapi kenyerét, s a jól végzett kötelesség teljesítésének tudatában bizonyos erkölcsi jutalom rejlik, de az már méltánytalanság, hogy a terhek növekedtével nem tart egyenletes lépést a javadalmazás.

A teendőket, a felelősséget, rohamosan szaporítják, de a tisztviselők fizetésének fel-emelésétől annyira idegenkednek és elfeledkeznek, hogy az jobbadán ma is abban az összegben van megállapítva, mint volt évtizedekkel ezelőtt.

A nemzeti élet egész vonalán megváltoztak pedig azóta a megélhetési viszonyok, az igények napról-napra fokozódtak, az élelmi cikkek megdrágultak, szóval a megélhetés feltételei súlyosabbakká váltak. Ma már minden köztisztviselőtől megköveteli a társadalom, hogy intelligens emberhez illő módon éljen, ruházkodjék, a művelt társaság szórakozásaiban részt vegyen, hogy honnan teremti a szükséges anyagi eszközöket, azzal nem törődik senki. És ebből következik aztán két dolog: nevezetesen az egyik rész addig csinálja az adóságot, míg hitele végkép ki nem merül s az anyagi és erkölcsi romlás és tönkretetés után vigasztalan nyomorban áll, nyomorba jut, míg a másik rész visszaélésre vetemedik, az égetően szükséges pénzt tiltott uton igyekezik megszerezni s ezzel aztán nemcsak magát, de egész ártatlan családot dönt a fekete gyalázatba.

Az a rettenetes korrupció, mely a hivatalnoki karban évtizedek óta fekélyesíti meg az erkölcsöket, tulnyomóan onnan származik, hogy a társadalom által támogatott igényekkel szemben nem áll elég arányban a fizetés.

Az erősebb jellemű tisztviselő, a kit az eladósodástól és a büntől képes megóvni morális érzéke, a lehető legsivárabb nyomorban tengeti életét s ez a vigasztalan helyzet megmérgezi kedélyvilágát, lelkének egyensúlya megtörik, kivész belőle minden nemesebb törekvés, oly érzéketlen géppé válik, mely eldöcög ugyan hivatalos uton, de hivatalos működésében nincs semmi köszönet, mert ez a működés egy elcsigázott léleknek parancsszerű működése.

Nem lehet tehát csodálni, hogy a tisztviselők panasza már hangos zúgolódássá vált s magában a közvéleményben is gyökeret vert azon biztos és való tudat, hogy a helyzet tarthatatlan.

Maga az állam vette kezébe a kezdeményezést, hogy a tisztviselők nyomasztó helyzetén javítson s nincsen egyéb hátra, mint-hogy nyomába lépjenek a városok és községek, hol a tisztviselők javadalmazása a szó igaz értelmében szegénytelen és csakugyan a „bér“ alacsony színvonalán áll.

Már pedig, ha megköveteljük a köztisztviselőtől, hogy kellő képzettséggel bírjon, ha megvárjuk, hogy kötelességének pontosan, hiven és becsülettel megfeleljen, tisztakezű gondozója legyen a közvagyonnak, akkor szolgálataért is adjunk tisztességes fizetést, mert meg van írva: „méltó a munkás a maga bérére“. Tisztességes, becsületes közigazgatást óhajtunk

TANÜGY.

A miskolci kir. kath. gymnasiumban az 1894/5. iskolai évre a tanulók szeptember hó 1. 3. és 4-én délelőtt 8—12 óra között vétetnek fel. Szept. 1-én 8—9 csakis a II. osztályba, 9—11-ig az I. osztályba és 11—12-ig a III. és IV. osztályba lesz a beiratás; szept. 3. és 4. napján egyszerre minden osztályba. Helybeliek a vidékiek fölött előnnyel bírnak.

Az iskolai év megnyitása szept. hó 5-én reggel 8 órakor az összes ifjuság részvételével „Veni Sancte”-vel történik. Az előadások szept. 5-én megkezdődnek.

Az I. A. és B. osztályok javító, pótló és felvételi vizsgálatai aug. 30-án, a többi osztályoké aug. 31-én d. e. 8 órakor ejtetnek meg. Az írásbeli magánvizsgálatok aug. 29-én és a szóbeliek 30-án lesznek. A javító vizsgálatra az iskolai bizonyítványokkal kell megjelenni.

Szept. 1-től szept. 10-ig az igazgató, a tanév két első havában a tankerületi főigazgató, azontúl pedig a vallás- és közoktatásügyi miniszterium vehet fel valamely tanulót utólagosan, mindig a késedelem szigorú igazolása alapján.

A felvételre okvetlenül szükséges, hogy a tanulók szülei vagy azok helyetteseinek kíséretében iratkozzanak be az igazgatónál és az osztályfőnököknél.

A gymnasium első osztályába csak oly növendékek vétetnek fel, kik életük kilencedik évét már betöltötték, és vagy arról, hogy a népiskola négy alsó osztályát jó sikerrel végezték, nyilvános népiskoláktól nyert bizonyítványt mutatnak elő, vagy felvételi vizsgálaton igazolják, hogy hasonló mérvű képzettséggel bírnak. Ezen felvételi vizsgálat díja 10 frt.

Ezenfelül szükséges, hogy minden belépő tanuló az előbbi évről szóló iskolai és születési bizonyítványát is magával hozza. A gymnasiumunkba először belépő tanulók feltétlenül tartoznak hiteles orvosi bizonyítványt felmutatni arról is, hogy életük 12. évéig újra beoltattak, vagy öt éven belül 7—12. év között, sikeresen beolva lettek, vagy 7—12 év között való ágos himlőt állottak ki.

A párhuzamos I. osztály a jövő 1894/95 tanévben is fenn fog állni.

A magántanulóknak az év elején az igazgatónál jelentkezniük kell és igazolniuk, hogy hol töltötték a közvetlenül lefolyt iskolai évet és mi okból akarnak magántanulók lenni.

Minden tanuló fizet 24 frt tandíjat. Azonfelül fizet mindenki 3 frt felvételi díjat, 50 krt ifjusági könyvtárra, 70 krt értesítőre, 50 krt énekre, 60 krt apróbb tanszerekre. Ezen 5 frt 30 kr. alól, melyet a beiratáskor kell lefizetni, senki sem menthető fel, de az egész tandíj bármily vallású tanulóknak elengedtetik, ha szegény s ha minden tárgyból legalább „jó” érdemjegye van.

A jó erkölcsű s legalább elégséges előmenetelű szegény tanulók valláskülömbőség nélkül folytathatnak ingyen tankönyvekért és tanszerekért szept. 4-ig. Melléklendő a legutóbbi bizonyítvány és a szegénységi bizonylat. A folyamodványok a miskolci kir. kath. gymnasium segélygyletének választmányához czimzendők, de az igazgatóhoz nyújtandó be.

Azon kosztadók, kik kötelezettséget hajlandók vállalni a tanulók viseletéért és tanulásáért, e hó végéig jelentkezzenek az igazgatónál.

Miskolcz, 1894. aug. 20.

Polgár György. kir. igazgató.

A tiszánineni evangélium szerint reformált egyházkerület miskolci felsőbb leánynevelő intézetében és az ezzel kapcsolatos elemi osztályokban a

jövő 1894/95-ik iskolai évre a beiratás szeptember 1-ső napján megkezdődik. A felsőbb leányiskola első osztályába fölvetetik valláskülömbőség nélkül mindazon növendék, a ki életkora 10, évét be töltötte s az elemi iskolák negyedik osztályából rendes, hiteles bizonyítványt mutat fel. A kiknek ilyen bizonyítványuk nincs, felvételi vizsgát tesznek. A felsőbb leányiskola második osztályába fölvetetnek azon növendékek, kik valamely felsőbb leányiskola, vagy polgári leányiskola első osztályát sikerrel végezték s erről bizonyítványt mutatnak fel. Minden következő osztályba való fölvetelnél az előző osztályokról szóló bizonyítvány szükséges. Minden növendék tartozik egyszermind, törvény értelmében a himlőtől való bizonyítványt is csatolni. Az internatusban a növendékek szeptember 3. 4. 5. 6. napjain helyeztetnek el. A beiratás szeptember 1-től 8-áig tart. A felvételi és javító vizsgák augusztus 30-31-ik napjain lesznek. Miskolcz, 1894. aug. 18. Tóth Pál igazgató.

A közönség köréből.*

Tekintetes szerkesztő úr!

Folyó év augusztus hó 12-én éjjeli 11 órakor történt tüzesetről a Szabadság-ban, illetve augusztus 15-én 65. f. szám alatt hozott közleményben csekély személyem is felemlítették, s az mondatik, hogy:

„A tűzoltás körül lankadatlan buzgósággal működött Szombathy József t. főparancsnok, ki megjelenése után azonnal átvén a vezényletet, a tűzoltók között uralkodó fejtelenséget megszüntette. E kiváló szakképességgel bíró férfiú parancsának azután a tényleges parancsnokok is engedelmeskedtek”. — Az mondatik továbbá: „Hogy a tüzet lokalizálni csak hétfőn delben sikerült.

Midőn a tűzből értem, legelsőbb is igyekeztem a tűz állásáról és terjedelméről tudomást szerezni, ennek tudásával, kötelességszerűleg felkerestem a tényleges főparancsnok Horváth László urat, hogy a teendőkre nézve megbízását átvegyem, világosan kitűnik ebből, hogy a főparancsnok urnak mindenről volt tudomása, ott pedig, hol a teendőket, szabályszerűen és szakképzettten osztják ki, a mondott fejtelenség nem állhat elő. Tehát a kellő utasítással el látva, rögtön megkezdtem működni s a bőséggel szembeszállni. munkálkodásom nem volt valami briliáns s nem kecsegtetett rögtöni eredménnyel, látva a tűz folytonosan és hihetetlen nagyságbani terjedését, különösen hol én vezényeltem, még is, a mellett

*) E rovat alatt a közérdekű felszólalásokat díj nélkül közöljük, de azokért a felelősség a beküldőt terheli. Szerk.

tem működő tűzoltó-bajtársak ernyedetlen és kitartó szorgalma, nemkülönben a Kronenbold altábornagy ur ő exelentiája által személyesen rendelkezésemre bocsájtott számos katonaság hathatós közreműködésével, nem mint tévesen állítaták, hogy a tűz csak másnap déli 11 órakor volt lokalizálható, mert azon vonalon is hol csekélységem vezényelt, már éjjel után 2 órakor a tűz teljesen lokalizálva volt, úgy, hogy csakis a visszamaradt zsaradot kellett leoltani. Ezzel tartoztam az igazságnak. Teljes tisztelettel maradván Miskolczon, 1894. augusztus hó 17. Alázatos szolgálja

Szombathy József,
t. főparancsnok.

Ezen hozzánk, t. hó 17-én érkezett czikket a 18-án megjelent lapban helyszűke miatt nem tehetük közé.

Szerk.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos: Dr. Németh Imre.
Kiadó: Wesselényi Géza.

Van szerencsém a helybeli és vidéki n. é. közönségnek úgy az iskolai év, mint az őszi szezon beálltával becses figyelmökbe ajánlani

évtizedek óta fennálló nagy

lábbeli-raktáramat,

hol j. anyagból készült, tartós és finom kivitelű **férfi-, fiú-, női és gyermek-czipők** és **csizmák**, még a legkényesebb igényeknek is megfelelő, dús választékban kaphatók. 2-5

Maradok teljes tisztelettel

Weidenfeld Miksa,

lábbeli-nagykereskedő Miskolcz,
a Seper-nagyszállodával szemben.

Van szerencsém a nagyérdemű közönséget teljes tisztelettel értesíteni, mikép édes anyám **özv. Bodnár Jánosnétól** teljesen különválva saját czégem alatt Miskolczon, a Kandia-utca 2-ik számú házban (a magyar szabó és csizmadia-szinnel szemben)

magyar szabó-üzletet

nyitottam.

Teljes erőmmel oda fogok törekedni, hogy igen tisztelt vevőim üzletemben a kívánalomnak minden tekintetben teljesen megfelelő ruhaneműeket a legolcsóbb árban szerezhessenek. Midőn magamat becses jó indulatokba ajánlom, maradok tisztelettel

kész szolgáljuk

BODNÁR BÉLA

magyar szabó.

1-1

OCCASIO.

Valódi szepességi vásznak 30 rőfös	— — —	4 frt 90 kr.—6 frt 50 kr.
„ „ siffonok „	— — —	5 frt 25 kr.-tól feljebb.
Csipke-függönyök méterje	— — —	12—16—19 kr.
Kitűnő futószőnyegek 65 cm. széles	— — —	25—32—40 „
„ „ 90 „ „	— — —	50—80—90 „

Ugyszintén a közelgő idényre gyermekek, urak és hölgyek részére nagy választékban fehérneműk, harisnyák, kötények, ruhácskák, köpenyek, felöltők és öltönyök; továbbá kézimunkák minden hozzá tartozóval, himzések, pamutok, czérnák, csipkék, szallagok, ruhadíszek és különféle pipere-czikkek.

Esernyők gyári raktára.

A midőn dúsan berendezett raktáramat a n. é. közönség becses figyelmébe ajánlanám, nem mulaszthatom el megjegyezni, hogy igyekeztem a mai kor igényeihez megfelelőleg raktáramat úgy felszerelni, hogy a n. é. közönség teljes megelégedését továbbra is kiérdemeljem. Ajánlom magamat a n. é. közönség b. figyelmébe, kitűnő tisztelettel

BAUMGARTEN DÁNIEL Miskolczon,

Ferenczi B. könyvkereskedésével szemben.

26—30